

## Debreceni Ítéltábla

Gf. III. 30.019/2016/5.

A Debreceni Ítéltábla a felperes neve (képviselő: dr. Sneider Zoltán jogtanácsos, felperes címe) által képviselt felperes neve (felperes címe) felperesnek - a felszámoló szervezet neve (Cg.01-09-..., felszámoló szervezet címe, felszámolóbiztos: Tamus Antal, képviselő: dr. Dienes Tamás jogtanácsos) felszámoló szervezet által képviselt alperes neve (Cg.05-09-..., alperes címe) I. rendű, a Vasasné dr. Filyó Katalin (ügyvéd címe) ügyvéd által képviselt alperes neve (alperes címe) II. rendű alperesek ellen szerződés érvénytelenségének megállapítása és jogkövetkezményének alkalmazása iránt indított perében a Miskolci Törvényszék 2015. november 16. napján kelt 13.G.40.052/2015/9. számú ítélete ellen a felperes 10. sorszámu fellebbezése alapján, az alulírott napon - tárgyaláson kívül, tanácsulésen - meghozta a következő

### í t é l e t e t:

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 (tizenöt) napon belül fizessen meg a II. rendű alperesnek 200 000 (kétszázezer) Ft másodfokú perkoltséget.

Az állam által előlegezett fellebbezési eljárás illeték az állam terhén marad.

Ez ellen az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

### I n d o k o l á s:

A felperes az elsőfokú bírósághoz 2015. április 14. napján benyújtott, és az eljárás során módosított keresetében kérte: a bíróság állapítsa meg, hogy az alperesek között 2011. november 23. napján létrejött ingó és ingatlan adásvételi szerződések, valamint a II. r. alperes beszámításra vonatkozó nyilatkozatai az 1991. évi XLIX. törvény (Cstv.) 40. § (1) bekezdésének a) pontja alapján érvénytelenek; ennek jogkövetkezményeként kötelezze a II. r. alperest, hogy fizessen meg I. r. alperesnek 16 987 500 Ft-ot, amelyből 2 987 500 Ft a lapszabásgép, 14 000 000 Ft pedig az ingatlan értéke.

A felperes állította, hogy a keresettel támadott ingó adásvételi szerződésről csak 2015. január 16. napján, az ingatlan adásvételi szerződésről pedig csak 2015. január 21. napján szerzett tudomást, így a Cstv. 40. § (1) bekezdésében írt kilencvennapos perindítási határidőt nem mulasztotta el.

A felperes szerint ezen adásvételi szerződések alapján az I. r. alperes vagyona 16 987 500 Ft-tal csökkent. E vagyoncsökkenés azért következett be, mert bár e szerződésekben kikötött vételárak megfeleltek a perrel érintett ingó és ingatlan szerződéskötéskor fennálló forgalmi értékének, de az I. r. alperes e vételárhoz ténylegesen nem jutott hozzá, hiszen a II. r. alperes az adásvételi szerződések megkötését követően tett nyilatkozatával az I. r. alperesnek korábban nyújtott tagi kölcsönök visszafizetésére irányuló követelését e tartozásába beszámította.

Hivatkozott arra is, hogy a Cstv. 40. § (3) bekezdése alapján az alperesek rosszhiszeműségét vélelmezni kell, hiszen a szerződéskötés idején a II. r. alperes 96,7%-os részesedéssel rendelkezett az I. r. alperesi társaságban.

Az I. r. alperes a kereset teljesítését nem ellenezte.

A II. r. alperes a kereset elutasítását és a felperes perköltségfizetésre kötelezését (a jogi képviselője munkadíjának megfizetését) kérte.

Elsődlegesen arra hivatkozott, hogy a felperes a Cstv. 40. § (1) bekezdésében foglalt kilencvennapos keresetindítási határidőt elmulasztotta, hiszen a perindítást megelőző kilencven napnál korábban tudomást szerzett a perrel érintett szerződésekről, mert az adásvételi szerződést tartalmazó okirat a felperes illetékosztálya részére már jóval korábban benyújtásra került; továbbá a II. r. alperes a felperest az értékesítésekről 2014. október 8. napján írásban tájékoztatta.

A II. r. alperes állította azt is, hogy a perrel érintett adásvételi szerződések alapján az I. r. alperes vagyona nem csökkent, hiszen az adásvételi szerződésekben kikötött vételár megfelelt a megállapodás tárgyát képező ingó és ingatlan szerződéskötéskor fennálló piaci értékének. Hivatkozott arra is, hogy a keresettel támadott megállapodások megkötésekor jóhiszeműen járt el.

Az elsőfokú bíróság a fellebbezett ítéletével a felperes keresetét elutasította, megállapította, hogy az 1 019 300 Ft le nem rótt eljárási illetéket az állam viseli, és kötelezte a felperest, hogy 15 nap alatt fizessen meg II. rendű alperesnek 500 000 Ft perköltséget.

Az elsőfokú bíróság - a felperes keresetlevele, annak mellékletei, a felek perbeli nyilatkozatai, továbbá a csatolt okiratok alapján - az alábbi tényállást állapította meg:

A II. r. alperes és az édesanyja, M.Lné 2005. május 5. napján társasági szerződést kötöttek, amellyel - a II. r. alperes 96,7%-os és az édesanyja 3,3%-os részesedése mellett - létrehozták az I. r. alperest. E társaságot a Borsod-Abaúj-Zemplén Megyei Bíróság, mint Cégbíróság Cg.05-09-... szám alatt 2005. május 12. napján jegyezte be a cégjegyzékbe azzal, hogy annak ügyvezetője a II. r. alperes lett.

Az I. r. alperes gazdálkodása a 2009. évet követően veszteségesse vált. Ennek eredményeként a 2010. évet 14 701 000 Ft mérleg szerinti veszteséggel és mínusz 392 000 Ft saját tőkével, a 2011. évet pedig 5 403 000 Ft mérleg szerinti veszteséggel és mínusz 5 827 000 Ft saját tőkével zárta.

A II. r. alperes által képviselt I. r. alperes 2011. november 23. napján szóban ingó adásvételi szerződést kötött II. r. alperessel, amely alapján 2 390 000 Ft + Áfa, azaz 2 987 500 Ft vételár ellenében az I. r. alperes eladta a II. r. alperesnek a társaság ... lapszabásgépét.

E vételárról az I. r. alperes 2011. november 23. napján számlát állított ki a II. r. alperes felé, amelyet a II. r. alperes akként egyenlített ki, hogy e tartozásába 2011. november 23. napján az I. r. alperesnek korábban nyújtott tagi kölcsön visszafizetésére irányuló követelését beszámította.

A II. r. alperes által képviselt I. r. alperes 2011. november 23. napján írásban ingatlan adásvételi szerződést is kötött a II. r. alperessel, amely alapján nettó 14 000 000 Ft vételárért eladta a II. r. alperesnek a M., belterület .../43 hrsz. alatt nyilvántartott ingatlan 676/1302509 tulajdoni illetőségét, amely természetben a M., ... u. 17. szám alatt található foszfátozó műhelynek felel meg. A szerződő felek rögzítették, hogy az I. r. alperes taggyűlése az .../2011. (XI.23.) számú határozatával e megállapodás megkötéséhez hozzájárult. Az I. r. alperes a tulajdonjogát a vételár kiegyenlítéséig fenntartotta.

Az I. r. alperes az ingatlan vételáráról 2011. november 23. napján számlát állított ki, amelyet a II. r. alperes akként egyenlített ki, hogy e tartozásába 2011. november 23. napján az I. r. alperesnek korábban nyújtott tagi kölcsön visszafizetésére irányuló követelését beszámította.

Az I. r. alperesnek e szerződések megkötésekor 103 286 Ft lejárt adótartozása állt fenn, és ekkor a céggel szemben már adóvizsgálat is folyamatban volt. Az ezt lezáró jegyzőkönyvet a cég képviselőjeként eljáró II. r. alperes 2011. november 25. napján vette át, így tudomást szerzett arról, hogy az adóvizsgálat 2 370 000 Ft adóhiányt tárt fel, amelynek - adóbírsággal és késedelmi pótlékkal növelt - megfizetésére a felperes utóbb a céget jogerős határozatban kötelezte.

A földhivatal - az alperesek között létrejött adásvételi szerződés alapján - a II. r. alperes tulajdonjogát az ingatlan-nyilvántartásba 2012. március 22. napján (.../2011. (XII.22.) szám alatt) jegyezte be. A II. r. alperes ezt követően az ingatlant, valamint a lapszabásgépet is jóhiszemű harmadik személyek részére értékesítette.

A Miskolci Törvényszék az I. r. alperes ellen Cgt.05-14-.../2. szám alatt 2014. április 14. napi hatállyal kényszertörlési eljárást indított, amelyet 2014. április 29. napján megszüntetett, és 2014. június 17. napján kezdeményezte a felszámolási eljárás megindítását. A Miskolci Törvényszék 7.Fpk.05-14-000517/7. szám alatt megállapította az I. r. alperes fizetéseképtelenségét, elrendelte a felszámolását, felszámolóként a D. Kft-t jelölte ki, a felszámolóbiztos pedig T.A. lett. A felszámolás kezdő időpontja 2014. július 16. napja. A felperes a felszámolás során az I. r. alperessel szemben 7 441 983 Ft összegű követelést jelentett be, amelyet a felszámoló teljes összegben vissza is igazolt.

A II. r. alperes - a felperesnek az I. r. alperes felszámolása folytán indult adóvizsgálati eljárásban tett felhívására - 2014. október 8. napján írásbeli nyilatkozatot tett. Bejelentette, hogy az I. r. alperes a lapszabásgépet és az ingatlant is 2011. évben eladta neki. A felperes a lapszabásgép értékesítésének pontos időpontjáról, valamint annak vételáráról azonban csak akkor szerzett tudomást, amikor 2015. január 16. napján átvette a felszámolótól az I. r. alperes céges iratait. A felperes felszámolási és végelszámolási osztálya az ingatlan adásvételi szerződés tartalmát pedig akkor ismerte meg, amikor e megállapodást tartalmazó okiratot 2015. január 21. napján felperes illetékosztályától beszerezte.

Az elsőfokú bíróság a felperes keresetét az alábbi okok miatt megalapozatlannak ítélte.

Úgy foglalt állást, hogy a bíróságnak a jelen perben - az I. r. alperes felszámolása kezdeményezésének időpontjára (2014. június 17.) figyelemmel - a Cstv.-nek a 2011. évi CXCVII. törvény 38. § (1) bekezdésével módosított 40. § (1) bekezdés a) pontját (Cstv. 83/A. § (1) bekezdése), és a Cstv. 40. § (1a) bekezdése értelmében a jogügyletek eredményes megtámadása esetén az 1959. évi IV. törvény (Ptk.) érvénytelen szerződésre vonatkozó rendelkezéseit kell alkalmaznia. A felszámoló és a hitelező érvénytelenség címén kérheti az eredeti állapot helyreállítását, és a vagyontárgyra a vagyontárgy elidegenítését követően alapított és közhiteles nyilvántartásba bejegyzett jog törlését is.

Jogkövetkeztetése szerint a Cstv. 40. § (1) bekezdésének a) pontja alapján nem lehet vita tárgya, hogy felperes e jogszabályi rendelkezésre hivatkozással kizárólag az I. r. alperes szerződéseit vagy egyoldalú nyilatkozatait támadhatta meg. Erre tekintettel a felperesnek az a keresete nem lehetett alapos, amelyben a Cstv. 40. § (1) bekezdésének a) pontja alapján a II. r. alperes beszámítási nyilatkozatainak érvénytelenségét kérte megállapítani.

Ennek oka az, hogy - a felperes érvelésével szemben - e nyilatkozatok nem képezték az alperesek között létrejött adásvételi szerződések részét, hiszen azok nem tartalmazták az alperesek megállapodását arra vonatkozóan, hogy a II. r. alperes a vételárat beszámítással fogja kiegyenlíteni. Ehhez az alperesek megállapodására nem is volt szükséges, a beszámításhoz ugyanis - az akkor hatályos Ptk. 296. § (1) bekezdése alapján - a II. r. alperes egyoldalú nyilatkozata elegendő volt.

A II. r. alperes a beszámítási nyilatkozatait - ennek megfelelően, kifejezetten a megállapodások megkötése után - külön okiratokban tette meg. Mindez abból következik, hogy a II. r. alperes mindkét esetben a vételárakról kiállított számlákkal szemben tett beszámítási nyilatkozatot, e számlákat pedig értelemszerűen csak a megállapodások megkötése után lehetett kiállítani.

A II. r. alperes beszámítási nyilatkozatai nem lettek az alperesek között létrejött adásvételi szerződések részei, ezért az elsőfokú bíróság a keresetet e körben a felperes keresetőségi jogának hiánya miatt utasította el.

Megállapította, hogy a felperes keresetőségi joga az alperesek között 2011. november 23. napján létrejött adásvételi szerződések tekintetében vitán felül fennállt. Ezen kereset azonban csak akkor lehetett alapos, ha a Cstv. 40. § (1) bekezdésében foglalt mindhárom konjunktív feltétel fennáll.

Az elsőfokú bíróság - az egységes a bírói gyakorlatra is utalva (BDT 2004.915) - azt állapította meg, hogy a felperes a Cstv. 40. § (1) bekezdés a) pontjára alapított kereset megindításához szükséges tényeket először csak akkor vizsgálhatta meg, amikor a felszámoló az ingó adásvételi szerződés létrejöttét és a vételár összegét igazoló számlát (az I. r. alperes irataival együtt) 2015. január 16. napján a felperes felszámolási osztályának megküldte; majd a felperes felszámolási osztálya 2015. január 21. napján megkapta a felperes illetékosztályától az ingatlan adásvételi szerződést tartalmazó okiratot is.

Megállapította, hogy a II. r. alperes 2014. október 8. napján kelt írásbeli nyilatkozata nem tartalmazta a perindításhoz szükséges releváns adatokat, így a felperes ezen írásbeli nyilatkozat alapján sem dönthetett arról, hogy a perrel érintett megállapodások tekintetében a Cstv. 40. § (1) bekezdés a) pontjában foglalt megtámadási jogával él-e.

A felperes a perindításhoz szükséges adatokhoz az ingó adásvételi szerződés vonatkozásában csak 2015. január 16. napján, az ingatlan adásvételi szerződés tekintetében pedig csak 2015. január 21. napján jutott hozzá. Mivel pedig a keresetlevelet e napoktól számított kilencven napon belül, 2015. április 14. napján benyújtotta, az elsőfokú bíróság megállapította, hogy a felperes a Cstv. 40. § (1) bekezdésében írt perindítási határidőt nem mulasztotta el.

Erre tekintettel az elsőfokú bíróság a felperes keresetét érdemben vizsgálta meg.

Megállapította, hogy a Cstv. 40. § (3) bekezdése alapján az ingyenességet a II. r. alperes és az ő többségi befolyása alatt álló I. r. alperes közötti ügyletek tekintetében vélelmezni kellett, a jelen perrel érintett adásvételi szerződések kapcsán azonban e vélelem megdőlt, hiszen az ügyletek nem ingyenesek, hanem visszterhesek voltak, amit felperes is elismert. Ezért a Cstv. 40. § (3) bekezdése alapján az alperesek tekintetében ezen ügyletek kapcsán kizárólag a rosszhiszemőséget kellett vélelmezni, azaz a vagyonsökkenés tényének és mértékének bizonyítása - a Pp. 164. § (1) bekezdése alapján - a felperes kötelezettsége volt, hiszen az ő érdekében állott, hogy a bíróság e tényállításait valónak fogadja el (az elsőfokú bíróság utalt arra, hogy ugyanerre a következtetésre jutott a 3/2008. Polgári jogegységi határozat is a Cstv. 2004. április 30. napjáig hatályos 40. § (1) bekezdésének c) pontjában írt törvényi tényállás elemzésekor).

Az elsőfokú bíróság a felperest e kötelezettségéről, a bizonyítandó tényekről és a bizonyítási teherről tájékoztatta (Pp. 3. § (3) bekezdése), aki azonban - az elsőfokú bíróság megítélése szerint - e kötelezettségének nem tett eleget.

A keresettel támadott adásvételi szerződésekkel az I. r. alperes a II. r. alperesnek egy ingatlant és egy ingót eladott, amellyel az I. r. alperes vagyona - a szerződéskötéskor fennálló forgalmi értékeknek megfelelő mértékben - csökkent. Az I. r. alperesnek ugyanakkor a szerződésekben kikötött összegben vételár-követelése keletkezett a II. r. alperessel szemben, így a vagyona e vételár-követelésnek megfelelő összeggel megnőtt. Így az bírt jelentőséggel, hogy a vagyonsökkenés és a vagyonnövekmény mértéke között van-e különbség. E tekintetben a peres felek között nem volt vita. A per során ugyanis maga a felperes is elismerte, hogy a keresettel támadott szerződésekben kikötött vételár megfelelt a szerződés tárgyát képező ingó és ingatlan megállapodás megkötésekor fennálló forgalmi értékének (8. sorszámú tárgyalási jegyzőkönyv 1. oldalának utolsó bekezdése). Így a perrel

érintett adásvételi szerződésekkel oki összefüggésben az I. r. alperes vagyonában csökkenés nem következett be.

A felperes valójában nem is azért állította, hogy vagyonsökkenés történt, mert a vételár összege túl alacsony volt, hanem arra hivatkozott, hogy az I. r. alperes vagyona azért csökkent, mert utóbb, azaz az adásvételi szerződések megkötése után a II. r. alperes beszámítási jogot gyakorolt, így a vételárat - pénzeszköz, vagy hitelezők kielégítésére alkalmas egyéb vagyonelem formájában - ténylegesen nem egyenlítette ki.

A felperesnek a Cstv. 40. § (1) bekezdésére alapított keresetösségi joga azonban nem terjedt ki a II. r. alperesnek a perrel érintett adásvételi szerződésektől elkülönült beszámítási nyilatkozatainak megtámadására, ezért a felperes érvelése e körben már ezen okból sem lehetett alapos.

Az elsőfokú bíróság megítélése szerint ez az érvelés azonban akkor sem foghatott volna helyt, ha a felperes a Cstv. 40. § (1) bekezdésének a) pontja alapján jogosult lett volna kérni e nyilatkozatok érvénytelenségének a megállapítását. E jogszabályi rendelkezés alkalmazása során ugyanis annak volt jelentősége, hogy az adós gazdálkodó szervezet vagyonában történt-e csökkenés. E vagyonsökkenés tényét és mértékét pedig az adott ügylet által előidézett vagyonnövekmény és vagyonsökkenés mérlegeként kellett megállapítani.

Az elsőfokú bíróság álláspontja szerint ettől eltérő következtetést a Győri Ítéltábla - felperes által hivatkozott - Gf.IV.20.112/2007/5. számú ítélete alapján sem lehetett levonni. Az ugyanis nem a Cstv. 40. § (1) bekezdésének a) pontjára, hanem a Cstv. 40. § (1) bekezdésének c) pontjára alapított, és valamely hitelező előnyben részesítése miatt gyakorolható megtámadási joggal kapcsolatban tartalmazott elvi jelentőségű megállapításokat. A kereseti kérelemhez kötött bíróság (Pp. 3. § (2) bekezdése) nem értékelhette az alperesek terhén azt, hogy - a Győri Ítéltábla fenti ítéletével jogerősen elbírált jogvitához hasonlóan - a II. r. alperes az adásvételi szerződések és a beszámítások eredményeként a többi hitelezőt megelőzően, és azok kárára jutott hozzá a tagi kölcsön visszafizetésére irányuló követeléséhez, így a többi hitelező kielégítésére szolgáló vagyont valóban csökkentette. Ennek ugyanis a Cstv. 40. § (1) bekezdés a) pontjában foglalt vagyonsökkenés vizsgálata során nem volt jelentősége, hiszen ezen érvénytelenségi ok fennállását valamely hitelező előnyben részesítése nem alapozhatta meg.

Mivel pedig a felperes nem igazolta, hogy az adásvételi szerződések az I. r. alperes vagyonát csökkentették, az elsőfokú bíróság a felperes keresetét e körben is elutasította.

Az elsőfokú bíróság megállapította, hogy az illetékmentes felperes teljes pervesztessége miatt a le nem rótt 1 019 300 Ft eljárási illetéket az állam viseli (az 1990. évi XCIII. tv. (Itv.) 5. § (1) bekezdés c) pontja, 56. § (1) bekezdése, a 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 13. § (1) bekezdése, 14. §-a). Az elsőfokú bíróság megítélése szerint az I. r. alperes pernyertes lett, azonban igazolt kiadása nem merült fel, ezért a felperes marasztalását az I. r. alperes perköltségében mellőzte.

A pervesztes felperest a pernyertes II. r. alperes perköltségének megfizetésére kötelezte (Pp. 78. § (1) bekezdése.). A II. r. alperes perköltségét a jogi képviselője munkadíjában - a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet (R.) 3. § (6) bekezdése alapján az R. 3. § (2) bekezdésének b) pontjában írt összegnél alacsonyabb mértékben -, 500 000 Ft-ban határozta meg, figyelemmel arra, hogy a II. r. alperes jogi képviselője csupán egy közepes terjedelmű előkészítő iratot terjesztett elő, és bár a per mindkét tárgyalásán megjelent, az eljárás rövid idő alatt befejeződött, így az általa kifejtett tevékenységgel és a perértékkel is ez a munkadíj állt arányban. A jogi képviselő alanyi mentessége folytán általános forgalmi adót nem számított fel.

Az ítélet ellen a felperes fellebbezett. A fellebbezésében az ítélet megváltoztatását, az alperesek módosított kereset szerinti marasztalását kérte, azaz annak megállapítását, hogy az alperesek között 2011. november 23. napján létrejött ingó- és ingatlan adásvételi szerződések érvénytelenek, és ennek jogkövetkezményeként a II. rendű alperes kötelezését az I. rendű alperesnek 16 987 500 Ft megfizetésére, valamint kérte jogtanácsosi munkadíj megállapítását.

Álláspontja szerint a „kompenzáció” megnevezésű - az elsőfokú bíróság által beszámítási nyilatkozatnak minősített - dokumentumok az alperesek közötti adásvételi szerződés részét képezik, így a Cstv. 40. § (1) bekezdése alapján megtámadhatóak.

Az elsőfokú bíróság az ingatlan adásvételi szerződés kapcsán nem vette figyelembe az alábbi körülményeket:

- az ingatlan adásvételi szerződés 3. pontjában rögzítették, hogy a „vevő a vételárat elsődlegesen az eladó által kibocsájtandó számlán feltüntetésre kerülő bankszámlaszámra történő átutalással köteles kifizetni”,
- kiállított ... sorszámú számlán a fizetés módjaként „átutalás” lett megjelölve,
- a számla szerinti fizetési határidő 2011. november 28. napja,
- a „kompenzáció” megnevezésű dokumentum szerint a II. rendű alperes mint vevő kéri az I. rendű alperestől mint eladótól a szerződés szerinti vételárnak a tagi hitelével szembeni kompenzálását,
- a dokumentumot a szerződő felek, az alperesek egyaránt aláírták, az I. rendű alperes bélyegzővel ellátott cégszerű ellenjegyzést tett,
- az adásvételi szerződés, a „kompenzáció” megnevezésű dokumentum és a számla ugyanazon a napon, 2011. november 23. napján kelt.

A jelen ügyben alkalmazandó, a Polgári Törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény (Ptk.) 200. § (1), 205. § (1), (2), 4. § (1), 240. § (1) bekezdésére és a XXV. számú Polgári Elvi Döntés 1. pontjára alapítottnan állította, hogy az I. és II. rendű alperesek a szerződés megkötésekor a teljesítés módjaként átutalásban állapodtak meg, ezt közös akarattal egyező akaratnyilatkozattal határozták meg. Mivel kifejezetten rögzítésre került a szerződésben a teljesítés módja, a szerződésnek ezt a tartalmi elemét lényegesnek minősítették. A „kompenzáció” megnevezésű dokumentum a felek között létrejött szerződés közös akarattal való módosításának minősül, amelyben az eredetileg megállapított teljesítési mód helyett a vételár tagi hitel beszámítása útján kívánták rendezni. Ezt mutatja, hogy a dokumentumot az I. rendű alperes (cégszerűen) és a II. rendű alperes is ellenjegyezte, azaz nem kizárólag a II. rendű alperes egyoldalú jognyilatkozatának minősül.

A „kompenzáció” megnevezésű dokumentumban tett jognyilatkozat beszámításnak nem tekinthető, mert a II. rendű alperes kifejezetten kérte az I. rendű alperestől a teljesítés beszámítás útján történő elfogadását, melyet az I. rendű alperes cégszerű ellenjegyzésével el is fogadott.

A „kompenzáció” az ingatlan adásvételi szerződéssel azonos napon, 2011. november 23. napján kelt. A szerződés szerint a vevő a vételárat 30 napon belül köteles hiánytalanul megfizetni, miután egyértelművé vált, hogy az elővásárlásra jogosultak e jogukkal nem élnek. A kiállított számla szerint a fizetés határideje 2011. november 28. napja. Így megállapítható, hogy a „kompenzáció” megnevezésű dokumentum keltének időpontjában az ingatlanért fizetendő vételár még nem volt lejárt, így beszámítás tárgyát nem is képezhette. Az ügylethez kapcsolódó okiratok azonos keltezéséből megalapozottnan feltételezhető, hogy a szerződéses felek szándéka eredetileg is az ügylet kompenzáció útján történő teljesítésére irányult. Ezért a „kompenzáció” megnevezésű dokumentum a felek közötti adásvételi szerződés részét képezi, illetve annak módosításának minősül, így a Cstv. 40. § (1) bekezdés a) pontja alapján megtámadható jogügylet.

A lapszabászgép értékesítéséről kiállított számla szintén 2011. november 23. napján kelt és 2011. november 28-i teljesítési határidőt tartalmaz. Az ehhez az értékesítéshez kapcsolódó „kompenzáció” megnevezésű dokumentum szintén 2011. november 23. napján kelt, azaz olyan időpontban, amikor a kiállított számla szerint a II. rendű alperes fizetési kötelezettsége még nem volt lejárt.

Előadta, hogy amennyiben az ítélet tábla álláspontja szerint a keresetösségi joga nem terjed ki a beszámítási nyilatkozatokra, úgy az adásvételi szerződések önmagukban csökkentették a társaság vagyonát.

Az alperesek a perrel érintett adásvételi ügyletekkel a társaság vagyonát képező aktív, a hitelezők kielégítését szolgáló vagyonelemeket idegenítették el oly módon, hogy helyükbe az I. rendű alperes oldalán hitelezői igény kielégítésének alapjául szolgáló új vagyonelem nem lépett. Ezáltal a felszámolási eljárásban olyan helyzetet eredményeztek, amely szerint a II. rendű alperes mint az I. rendű alperes hitelezője nagyarányú kielégítést nyert, míg a felperes nem, így a hitelezők kijátszása megvalósult.

A vagyonsökkenés azért is fennáll, mert azt a kialakult bírói gyakorlat szerint a likviditás szempontjából kell vizsgálni. Ebben a tekintetben a már hivatkozott BDT 2011. 2474. számú eseti döntésre és a Győri Ítélet tábla Gf.IV.20.112/2014/5 számú ítéletére utalt, amely szerint a vagyon csökkenését az objektív eredmény figyelembe vételével, és nem önmagában - a mérlegelv szerint - kell vizsgálni, szem előtt tartva, hogy az ügylet folytán a felszámolási vagyon összetétele a hitelezők számára hátrányos módon változott-e.

A vagyonsökkenés bizonyításával összefüggésben hivatkozott a BDT 2011. 2474. számú eseti döntésre, amely szerint a vagyonsökkenés - adott esetben - akkor is megvalósulhat, ha egyébként a vagyon csökkenésével járó ügylet eredményeként az egyes hitelezői követelések is megszűnnek.

Hivatkozott a felszámolási eljárás céljára (Cstv. 1. § (1) bekezdése), így arra, hogy a hitelezői kielégítés alapjául elsődlegesen a likvid vagyonelem, másodlagosan a követelés szolgálhat.

Álláspontja szerint mindezek alapján megállapítható, hogy az alperesek a perrel érintett ügyletekkel a társaság vagyonát csökkentették, és - a Cstv. 40. § (3) bekezdése szerinti vélelem alapján - szándékuk a hitelezők kijátszására irányult.

Az I. rendű alperes a tárgyaláson kívüli elbírálásig írásban ellenkérelmet, nyilatkozatot nem tett.

A II. r. alperes az írásban benyújtott fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását, és a felperes perköltségben való marasztalását kérte.

Előadta, hogy az elsőfokú bíróság a tényállást helyesen állapította meg, és helyes jogkövetkeztetést vont le. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság helyesen foglalt állást úgy, hogy a „kompenzáció” az adásvételi szerződésnek nem a része. Az ingatlan adásvételi szerződés szerint az átutalási fizetési mód elsődleges, de nem kizárólagos kielégítési mód. Az adásvételi szerződések nem tartalmaztak az alperesek részéről olyan megállapodást, hogy a vételárat a II. rendű alperes beszámítással fogja kiegyenlíteni. A II. rendű alperes mindkét esetben a vételárról kiállított számlával szemben élt beszámítással, amelyeket csak az adásvételi szerződés megkötését követően lehetett kiállítani. Az utóbb, beszámítással történő rendezést valamely, a szerződés aláírását követően bekövetkezett körülmény idézte elő.

A szerződés, a „kompenzáció” és a számla azonos keltezéséből nem következik az egyidejűség. Az elsőfokú bíróság az alperesek szándékára is helyesen következtetett, amikor úgy foglalt állást, hogy a „kompenzáció” nem az adásvételi szerződés része.

A „kompenzáció” megnevezésű irat értékelésével összefüggésben a Kúria Pfv.V.20.056/2015 számú eseti döntésére hivatkozott, arra, hogy a beszámításnak nem feltétele, hogy a jogosult a kötelezettel egyetértsen, a kötelezett vele megállapodjon, és a kötelezett annak hatályosulásához a beszámítás kifejezést használja.

Előadta, miszerint abból, hogy az iraton szerepel mindkét alperes aláírása és az I. rendű alperes bélyegző lenyomata - ami egyébként nem ellenjegyzés -, nem változtat azon, hogy az irat - tartalmát tekintve - az I. rendű alperes egyoldalú nyilatkozatát tartalmazza. Az nem tekinthető szerződésmódosításnak, azt az I. rendű alperes nem elfogadta, hiszen az okiraton mindössze egy szignó (amelynek tekintetében nem volt vizsgálat tárgya, hogy az cégszerű aláírásnak minősül-e), és

az I. rendű alperes cégbélyegzőjének lenyomata szerepel. Az I. rendű alperes részéről semmilyen nyilatkozatot (pl.: elfogadom, hozzájárulok...) nem tartalmaz, így fel sem merülhet a közös akarattal történt szerződésmódosítás.

Álláspontja szerint - a felperes hivatkozásával szemben - a Ptk.-hoz fűzött kommentár szerint nem kell mind a követelésnek, mind az ellenkövetelésnek lejátrnak lennie. Annak csak a kötelezett által a jogosulttal szemben beszámítani kívánt követelés vonatkozásában kell fennállnia, fordítva nem. A beszámítás a teljesítéssel azonos értékű cselekmény, és a kötelezett nincs elzárva attól, hogy a lejárát előtt teljesítsen. Ha az egyik fél a saját lejárt követelését a másik fél vele szemben fennálló, de még le nem járt követelésébe számítja be, akkor az előteljesítéssel egyenértékű helyzet alakul ki, amit a Ptk. nem kíván megtiltani (BH 2002/407).

Erre figyelemmel osztotta az elsőfokú bíróságnak azt az álláspontját, miszerint a felperesnek a Cstv. 40. § (1) bekezdésére alapított keresetösségi joga a beszámítási nyilatkozat megtámadására nem terjedhet ki.

A vagyonsökkenéssel összefüggésben előadta, hogy az elsőfokú bíróság helytállóan jutott arra a következtetésre - és ennek ellenkezőjét a felperes sem bizonyította -, hogy az I. rendű alperes vagyonában nem következett be csökkenés, mivel a vagyontárgyak értékesítése miatti vagyonsökkenéssel egyenértékű vagyonnövekmény (követelés) keletkezett.

Álláspontja szerint a jelen perben nincs relevanciája annak, mi volt a felszámolási eljárásnak a jogalkotó által elérni kívánt célja, mint ahogy annak sem, hogy az I. rendű alperes hitelezői milyen módon nyertek kielégítést.

Állította, hogy a felperes a fellebbezési határidőt elmulasztotta, az ítéletet 2015. november 16. napján vette át, a jogorvoslati kérelmet azonban csak 2012. december 2. napján nyújtotta be.

Hivatkozott arra is, hogy a felperes a fellebbezést a 13.G.40.052/2014/9. számú ítélet ellen nyújtotta be, ami nem felel meg a felek között a Miskolci Törvényszék előtt folyamatban volt, jelen perben született ítélet számának.

A felperes a II. rendű alperes ellenkérelmének ismeretében a fellebbezését fenntartotta. A Pp. 103. § (2) bekezdésére és 219. § (1) bekezdés a) pontjára figyelemmel hivatkozott arra, hogy a fellebbezést törvényi határidőn belül nyújtotta be.

Állította, hogy mind az ingatlan adásvételi, mind az ingó adásvételi szerződésről kiállított, illetve befogadott számla a fizetés módját átutalásként jelöli meg. A lapszabásgép értékesítése kapcsán a felek eredeti ügyleti szándékának egyetlen bizonyítéka a kiállított számla. Ezek alapján nem kétséges, hogy a felek eredeti szerződési akarata magában foglalta a teljesítési mód átutalásban történő meghatározását. Az adásvételi szerződés, a számlák és a „kompenzáció” megnevezésű dokumentumok datálása egyértelműen az alpereseknek a hitelezők kijátszására irányuló szándékát bizonyítja, hiszen életszerűtlen az, hogy a II. rendű alperes szándéka szerint a vételárat átutalás útján fizette volna meg, majd ugyanazon a napon - a szándékát megváltoztatva - a beszámítást választja teljesítési módként. Az okiratok azonos napi dátumának egyetlen logikus magyarázata az, hogy a felek tévesen rögzítették a szerződésben, hogy a vételár megfizetését átutalás útján kívánják rendezni, és ezt a tévedést később, de ugyanazon a napon a „kompenzáció” megnevezésű dokumentumokkal korrigálták. Miután ebben az esetben a felek ügyleti szándéka már a szerződés megkötésének időpontjában, eredetileg is a beszámítás útján történő teljesítésre irányult, ez a Cstv. 40. §-a alapján keresettel támadható ügyletnek számít.

A felperes a beszámítás vonatkozásában az alperes jogi érvelését elfogadta, arra utalt, hogy az ügyletek megkötésének időpontjában a II. rendű alperes tagi kölcsönből eredő követelésének lejátsága nem nyert bizonyítást, hiszen a tagi kölcsönök nyújtásáról szóló szerződések nem állnak rendelkezésre, így azok lejáratára és a bennük foglalt kötelezettség esedékessége nem bizonyított. Így

az sem, hogy a tagi kölcsönből eredő követelés a perrel érintett ügyletek megkötésének időpontjában lejárt volt, és így beszámítás tárgyát képezhette.

A felek - az ítéletábra felhívására - tárgyalás tartását nem kérték, ezért az ítéletábra a fellebbezést a polgári perrendtartásról szóló többször módosított 1952. évi III. törvény (Pp.) 256/A. § (1) bekezdés f) pontja alapján tárgyaláson kívül bírálta el.

A II. rendű alperes ellenkérelmében elsődlegesen arra hivatkozott, hogy a felperes jogorvoslati kérelme elkésztett, ezért az érdemben nem vizsgálható. A II. rendű alperes helyesen jelölte meg azt, hogy a felperes az elsőfokú bíróság ítéletét mikor vette át, illetve, hogy az elsőfokú bíróság a felperes fellebbezését mikor érkezett. Figyelmén kívül hagyta azonban azt, hogy a felperes képviselője nem személyesen nyújtotta be a fellebbezést, hanem azt ajánlott küldeményként 2015. december 1. napján adta postára. Mivel a Pp. 105. § (4) bekezdése alapján a határidő elmulasztásának következményeit nem lehet alkalmazni, ha a bírósághoz intézett beadványt legkésőbb a határidő utolsó napján ajánlott küldeményként postára adták, az állapítható meg, hogy a felperes a fellebbezését a törvényi határidőn belül nyújtotta be.

Alaptalanul hivatkozott a II. rendű alperes arra is, miszerint nem egyértelmű, hogy a felperes az elsőfokú bíróság mely ítélete ellen fellebbezett. Tény, hogy a felperes a fellebbezés ügynevezett fejrésében az elsőfokú bíróság ítélete számát 13.G.40.052/2014/9-ként jelölte meg, a fellebbezésnek azonban a kérelemre vonatkozó részében az ügyszám megjelölés helyes (13.G.40.052/2015/9.). A felperes pedig egyértelműen megjelölte a feleket, és a fellebbezési kérelem, valamint annak indokolása alapján sem kétséges, hogy a fellebbezést a jelen ügyben nyújtotta be.

Erre figyelemmel a fellebbezés az érdemi elbírálásra alkalmas.

A felperes fellebbezése alaptalan.

A II. r. alperes az elsőfokú bíróság ítélete (vagy annak indokolása) ellen fellebbezést (csatlakozó fellebbezést) nem nyújtott be, így az eljárás jelen szakaszában már nem volt vitatott, hogy a felperes a törvényi megtámadási határidőt nem mulasztotta el.

A felek nem vitatták azt sem, hogy a csődtörvénynek mely időpontban hatályos rendelkezéseit kellett alkalmazni, nem vitatták, hogy a felperesi kereseti kérelem teljesítésének feltétele a Cstv. 40. § (1) bekezdés a) pontja szerinti mindhárom együttes feltétel fennállása, nem vitatták az elsőfokú bíróságnak a bizonyítási teher és kötelezettség körében elfoglalt álláspontját sem, valamint azt, hogy az elsőfokú bíróság a bizonyítás tekintetében az előzetes tájékoztatási kötelezettségének (Pp. 3. § (3) bekezdése) eleget tett.

Erre figyelemmel az ítéletábra az elsőfokú bíróság ítéletét csak a fellebbezési kérelem és ellenkérelem korlátai között (Pp. 247. §) vizsgálta felül (Pp. 253. § (3) bekezdése).

Az ítéletábrának tehát abban a kérdésben kellett állást foglalni, hogy a „kompenzáció” megnevezésű okirat kizárólag a II. rendű alperes egyoldalú jognyilatkozatának, beszámításnak minősül-e, illetve a felperes a vagyonsökkenés tényét bizonyította-e.

Az ítéletábra az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást az alábbiakkal egészítette ki:

Az alperesek között a lapszabászgépre szóban létrejött adásvételi szerződésről kiállított ... számú számlán feltüntetett teljesítési időpont 2011. október 23. napja, a számla ezen a napon kelt, a fizetés módja átutalás, a fizetés határideje: 2011. november 28. napja. A II. rendű alperes 2011. november 23. napján kelt írásbeli nyilatkozata szerint a II. rendű alperes a számla szerinti tartozását kérte

kompenzálni az I. rendű alperes részére nyújtott tagi hitel követelésével szemben. Az okiratot az I. rendű alperes részéről is aláírták és cégbélyegzővel ellátták.

A 2011. november 23. napján írásban létrejött ingatlan adásvételi szerződést az I. rendű alperes képviseletében nem a II. rendű alperes írta alá, hanem - az eladó taggyűlésének .../2011.(XI.23.) számú határozatával adott hozzájárulása és felhatalmazása alapján - M.Lné tag, mint az eladó meghatalmazott képviselője (szerződés 1. pontjának második bekezdése).

A felek megállapodtak abban, hogy a vevő a vételárat azt követő 30 napon belül köteles hiánytalanul megfizetni, miután egyértelművé vált, hogy az elővásárlásra jogosultak e jogukkal nem éltek. A vevő a vételárat elsődlegesen az eladó által kibocsátandó számlán feltüntetésre kerülő bankszámlaszámra történő átutalással köteles kifizetni (szerződés 3. pontja).

Az ingatlan adásvételi szerződésről kiállított ... számla szerint a számla kelte: 2011. november 23. napja, a fizetési határideje: 2011. november 28. napja.

Az II. rendű alperes e számla tekintetében is írásban nyilatkozott arról, hogy a tartozást kéri kompenzálni a M. Kft. részére nyújtott tagi hitel követelésével szemben. Az írásbeli nyilatkozatot a II. rendű alperes mellett az I. rendű alperes részéről is aláírták és cégbélyegzővel ellátták.

A társaság rövid lejáratú tagi hitelek megnevezésű főkönyvi kártyája szerint a II. rendű alperesnek a „kompenzáció” időpontjában már kimutatott 31 350 000 Ft tagi hitelkövetelésével szemben számolták el a két számla szerinti, összesen 16 987 500 Ft vételártartozást.

Az ítéletábra álláspontja szerint az így kiegészített tényállás irányadó a felperes fellebbezésének elbírálásánál.

Az ítéletábra a beszámítás tekintetében az elsőfokú bíróság, illetve a II. rendű alperes álláspontjával értett egyet. Nem volt vitatott a felek között, hogy először a szóbeli, illetve az írásbeli szerződés jött létre, ezt követően az I. rendű alperes a vételárat kiszámlázta, és utána a „kompenzáció” megnevezésű okiratot állították ki. A szerződés, a számla és az okirat ugyanazon a napon jött létre.

Az írásba foglalt ingatlan adásvételi szerződés szerint: „Vevő a vételárat elsődlegesen az eladó által kibocsátandó számlán feltüntetésre kerülő bankszámlaszámra történő átutalással köteles kifizetni (szerződés 3. pontja)”.

A szerződő feleknek ez a megállapodása a teljesítési mód tekintetében kizárólagosságot nem fogalmaz meg, ez olyan, általuk lényegesnek minősített kérdésben való megállapodásnak nem minősíthető, amely - a jelen ügyben alkalmazandó rPtk. 205. § (2) bekezdése alapján - a szerződés érvényes létrejöttéhez szükséges lett volna.

Kizárólagosság hiányában a II. rendű alperes az I. rendű alperesnek beszámítással is teljesíthetett, a feleknek ehhez a teljesítési módhoz az írásba foglalt (valamint a szóbeli) szerződésüket nem kellett módosítaniuk.

Ettől függetlenül a 2011. november 23-i „kompenzáció” megnevezésű okiratban foglaltakat vizsgálni kellett abból a szempontból, hogy az minősülhet-e szerződésmódosításnak. Ennek vizsgálatánál a beszámítás lehetőségét, illetve azt kellett értékelni, hogy a két okirat tartalmazza-e az I. rendű alperes olyan nyilatkozatát, amely alapján a kompenzáció szerződésmódosításnak minősül.

A beszámítás feltételei tekintetében - a II. rendű alperes hivatkozásával egyezően - annak van jelentősége, hogy a beszámítás esetén annak a követelésnek kell lejárnak lennie, amelyet a kötelezett a jogosulttal szemben be kíván számítani (Ptk. 296. § (1) bekezdése, BH 2002. 407. eseti döntés). A felperes sem vitatta, hogy 2011. november 23. napján a II. rendű alperesnek az I. rendű alperessel szemben fennállt a beszámított tagi hitelkövetelése.

Tény, hogy mindkét okiratban a II. rendű alperes a tagi hitelkövetelés „kompenzációját kérte”. A II. rendű alperes álláspontjával egyezően a beszámítási nyilatkozat hatályosulásához nem a beszámítás kifejezésnek a használata, hanem az szükséges, hogy a kötelezett kijelentse, hogy a jogosult vele szemben fennálló tartozását nem követeli, mivel a maga kötelezettségét ilyen módon teljesíti. A

„kérem kompenzálni” kifejezésből a II. rendű alperes erre irányuló szándéka egyértelműen kiderült. Az I. rendű alperes mindkét okiratot cégbélyegzővel és szignóval ellátta, azonban ténylegesen egyik okirat sem tartalmaz a II. rendű alperestől származó bármilyen jognyilatkozatot, azok ténylegesen kizárólag a II. rendű alperes beszámítási nyilatkozatát foglalják írásba. Az I. rendű alperes cégbélyegzője és a szignó - az I. rendű alperes jognyilatkozatának hiányában - pedig kizárólag a „kompenzáció” megnevezésű okiratok átvételének tanúsítására alkalmasak.

A szerződésmódosítás hiányában pedig a felperesnek a Cstv. 40. § (1) bekezdés a) pontja szerinti keresetjogi joga - az elsőfokú bíróság helyes és a II. rendű alperes fellebbezési ellenkérelmében is hivatkozott álláspontjával egyezően - a beszámítási nyilatkozatok megtámadására nem terjed ki.

Az ítélet tábla a vagyonsökkenés tekintetében pedig az alábbiaknak tulajdonított jelentőséget:

A Cstv. 40. § (1) bekezdés a) pontja a szerződés létrejöttének tényére, tartalmára alapítottnan biztosít a hitelezőnek megtámadási jogot. Függetlenül attól, hogy - a felperes helyes álláspontjával egyezően - a Cstv. az adós aktív vagyonát védi, és kizárólag a „mérlegelv” szerinti megközelítés nem elégséges, az elsőfokú bíróság helyesen foglalt állást abban, hogy az I. rendű alperes vagyona nem a megtámadott adásvételi szerződésekkel okozati összefüggésben, hanem a II. rendű alperes beszámítási nyilatkozatával csökkent, amely nyilatkozat megtámadására azonban a felperes nem jogosult.

Annak a felperesi érvelésnek pedig, hogy a szerződő felek olyan helyzetet teremtettek, amely által a hitelezők kijátszása megvalósult - az elsőfokú bíróság helyes álláspontjával egyezően - arra figyelemmel nincs jelentősége, mert a felperes a keresetét nem a Cstv. 40. § (1) bekezdés c) pontjára, hanem a 40. § (1) bekezdés a) pontjára alapítottnan terjesztette elő.

Az ítélet tábla álláspontja szerint a felperesnek a fellebbezés-kiegészítésében állított, a vételár megfizetési módjára vonatkozó „tévedés” tekintetében annak van jelentősége, hogy a felperes az elsőfokú eljárás során a keresetét erre nem alapította, „tévedést”, vagy „tudatos eltervezést” nem állított, hanem a II. rendű alperes beszámításra vonatkozó nyilatkozatát is megtámadta. A fellebbezésben előterjesztett új tényállítás pedig - a Pp. 235. § (1) bekezdésére figyelemmel - a másodfokú eljárásban már érdemben nem volt vizsgálható.

Az ítélet tábla álláspontja szerint a beszámítás vonatkozásában tett fellebbezés kiegészítés tekintetében is annak van jelentősége, hogy a felperes az elsőfokú eljárás során nem tette vitatottá azt, hogy a beszámításra sor kerülhetett-e, hanem azzal érvelt, hogy a II. rendű alperes beszámításra vonatkozó nyilatkozatát is megtámadhatja. Így nem állította azt sem, hogy a tagi kölcsönök visszafizetése nem vált esedékessé, ennek figyelembe vételével a II. rendű alperes nem volt jogosult a beszámításra. Erre tekintettel pedig az elsőfokú bíróság a II. rendű alperesnek ebben a körben nem nyújthatott előzetes tájékoztatást (Pp. 3. § (3) bekezdése), illetve - a Pp. 235. § (1) bekezdésére figyelemmel - a tagi kölcsönök lejárata a másodfokú eljárásban már érdemi vizsgálat tárgyává sem tehető.

Mindezek alapján az ítélet tábla azt állapította meg, hogy az elsőfokú bíróság ítélete a felperes fellebbezésében állított okból nem törvénysértő, ezért azt a Pp. 253. § (2) bekezdés I. fordulata alapján helybenhagyta.

A felperes fellebbezése nem vezetett eredményre, az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (Itv.) 5. § (1) bekezdés c) pontjának I. fordulata szerinti teljes személyes illetékmentességére tekintettel az állam által előlegezett - az Itv. 46. § (1) bekezdése szerinti mértékű (1 359 000 Ft) - fellebbezési eljárási illetéket az Itv. 56. § (1) bekezdése és a költségmentesség alkalmazásáról a

bírószági eljárásban szóló 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 13. § (1) bekezdése és 14. §-a alapján az állam viseli.

A felperes pervesztessége folytán köteles a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján a pernyertes II. rendű alperes perköltségének (ügyvédi munkadíjának) a megfizetésére. A felperes a fellebbezésében, illetve a II. rendű alperes az ellenkérelmében az elsőfokú bíróság által megállapított perköltség (ügyvédi munkadíj) mértékét nem tette vitatottá. Erre figyelemmel azt az ítéletábra is irányadónak tekintette.

Az ítéletábra a kifejtett ügyvédi tevékenység értékelésével és annak figyelembe vételével, hogy a fellebbezést tárgyaláson kívül bírálta el, az elsőfokú bíróság által megállapított ügyvédi munkadíj 40 %-ában határozta meg a másodfokú eljárásban a II. rendű alperes oldalán felmerült perköltséget (ügyvédi munkadíjat). A II. rendű alperes jogi képviselőjének alanyi mentessége folytán azt nettó összegben állapította meg. A felperes ennek megfizetésére a Pp. 217. § (1) bekezdése szerinti általános teljesítési határidőn belül köteles. Az I. rendű alperes a másodfokú eljárásban nyilatkozatot nem tett, így az ítéletábrának egyéb költségről határoznia nem kellett.

Debrecen, 2016. március hó 17. napján

. Madarász Anna sk a tanács elnöke, Dr. Görög Attila sk előadó bíró, Dr. Riczu András sk bíró

A kiadmány hitelűl:

Kiadó